

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Gabriely Vršanské ve věci **žalobce: Hnutí DUHA — Friends of the Earth Czech Republic**, IČ 15547779, se sídlem Údolní 567/33, 602 00 Brno zastoupeného JUDr. Pavlem Černohousem, advokátem, Ve svahu 531/1, 147 00 Praha 4 – Podolí, proti **žalovanému: Ministerstvo zemědělství**, Těšnov 65/17, 110 00 Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.11.2013, sp. zn. 42VH25399/2013-15111, č.j. 60678/2013-MZE-15111

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 5.11.2013, sp. zn. 42VH25399/2013-15111, č.j. 60678/2013-MZE-15111 a usnesení Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 15.7.2013, č.j. 2266/ZPZ/13/ODV-376.2, **se pro nezákonnost z r u š u j í** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9.800,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 5.11.2013, sp. zn. 42VH25399/2013-15111, č.j. 60678/2013-MZE-15111, kterým žalovaný, k odvolání žalobce, změnil formulaci výroku usnesení Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 15.7.2013, č.j. 2266/ZPZ/13/ODV-376.2, kterým žalobci nebylo přiznáno postavení účastníka řízení o povolení stavby vodních děl s názvem „Zařízení pro energetické využití odpadů EVO – Most, Komořany – vodohospodářská část“ a bylo rozhodnuto podle § 23 odst. 9 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), [dále jen „zákon EIA“], že zájmy, které žalobce hájí, nejsou v řízení o povolení uvedené stavby vodních děl, dotčeny. Žalovaný nově naformuloval

znění výroku tak, že podle § 28 odst. 1 zákona č. 500/2001 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), ve spojení s § 23 zákona EIA žalobce není účastníkem řízení o povolení stavby vodních děl s názvem „Zařízení pro energetické využití odpadů EVO – Most, Komořany – vodohospodářská část“. Vedle zrušení napadeného a prvoinstančního rozhodnutí se žalobce domáhal i náhrady nákladů řízení.

Žalobce poukázal na to, že se jako občanské sdružení aktivně účastnil procesu posuzování vlivů na životní prostředí (EIA) v případě projektu „Zařízení pro energetické využití odpadů EVO – Komořany, Most“ a orgán EIA jeho vyjádření částečně zahrnul do stanoviska EIA ze dne 30.5.2011, č.j. 41429/ENV/11, a proto jako účastník navazujícího řízení podle § 23 odst. 9 zákona EIA, dne 4.6.2013 podal odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Most ze dne 18.12.2012, č.j. MnM/139512/2012/OSÚ/IN, kterým bylo vydáno povolení k provedení stavby vodního díla „Zařízení pro energetické využití odpadů EVO – Most, Komořany – vodohospodářská část“. Žalovaný i Krajský úřad Ústeckého kraje žalobci postavení účastníka řízení o povolení stavby vodních děl s názvem „Zařízení pro energetické využití odpadů EVO – Most, Komořany – vodohospodářská část“ nepřiznali, přičemž založili svá rozhodnutí na nezákonné, restriktivní interpretaci ustanovení § 23 odst. 9 písm. c) zákona EIA. Z uvedeného ustanovení zákona vyplývá, že občanské sdružení se stává účastníkem navazujících řízení podle zvláštních právních předpisů, pokud správní úřad rozhodující v navazujícím řízení nerozhodl, že veřejné zájmy, které občanské sdružení hájí, nejsou v navazujícím řízení dotčeny. Správní orgány vyložily spojení „veřejné zájmy, které občanské sdružení hájí“ tak, že se jedná o zcela konkrétní zájmy uplatněné žalobcem v rámci předcházejícího procesu EIA, tj. zkoumaly, zda zájmy chráněné zákonem o vodách žalobce uplatnil ve svém vyjádření v procesu EIA. Tento postup žalobce považuje za nepřipustně restriktivní, když za „veřejné zájmy, které občanské sdružení hájí“ je třeba považovat to, co vyplývá ze stanov daného sdružení a nemůže být založeno na tom, jak se k jejich ochraně vyjádřil v nějakém řízení. Uznání žalovaným provedeného výkladu by de facto znamenalo zavedení zásady koncentrace vztahující se na budoucí navazující řízení v tom smyslu, že občanské sdružení by muselo vždy ve vyjádření v rámci procesu EIA vznést námitky ke všem veřejným zájmům, které hájí dle svých stanov, jinak se těchto navazujících řízení nebude moci účastnit, ani v případě, že potřeba ochrany dotčeného zájmu se projeví až v navazujícím řízení (např. odchýlením se od stanoviska EIA za situace, kdy v průběhu procesu EIA byla řešení navržená v dokumentaci i posudku z hlediska ochrany předmětného zájmu vyhovující). Pakliže žalovaný argumentoval analogickým použitím rozsudků Nejvyššího správního soudu publikovaných pod č. 825/2006 Sb. NSS a pod č. 2061/2010 Sb. NSS, žalobce s žalovaným provedeným výkladem nesouhlasil a poukazoval na to, že ani z jednoho z těchto rozhodnutí nelze vyvodit výklad „zájmů chráněných sdružením“ odpovídající výkladu provedenému žalovaným, a to „zájmům chráněným sdružením uplatněným formou námítky v procesu EIA“.

Žalobce současně namítl, že i při akceptaci nesprávného výkladu provedeného žalovaným byl účastníkem předmětného navazujícího řízení, neboť se již v rámci procesu EIA zabýval kvalitou odpadních vod, když např. v textu připomínky k dokumentaci EIA uvedl, že složení komunálního odpadu má zásadní vliv na předpokládané emise do ovzduší, do vody, pročež není správné tvrzení žalovaného, že se žalobce nevyjadřoval k záměru z hlediska zájmů ochrany vod.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě navrhl soudu, aby žalobu zamítl. Žalovaný v úvodu shrnul průběh řízení a současně shrnul podstatu sporu mezi účastníky, kdy jde

o výklad ustanovení § 23 odst. 9 písm. c) zákona o posuzování vlivů. Žalovaný dále odůvodňoval interpretace shora uvedeného ustanovení zákona, kterou provedl v žalobou napadeném rozhodnutí. Nesouhlasí s tím, že jím provedený výklad je účelově zužující a poukázal na to, že zákon sám stanoví omezení účasti občanských sdružení v navazujících řízeních, když dal rozhodujícímu správnímu orgánu pravomoc rozhodnout, že veřejné zájmy, které občanské sdružení hájí, nejsou v navazujícím řízení dotčeny. S ohledem na tuto pravomoc musí mít správní orgán možnost objektivně posoudit, jaké konkrétní zájmy hájí občanské sdružení, jaké zájmy mohou být řízením dotčeny, jako podklad takového zjištění správnímu orgánu slouží právě vyjádření občanského sdružení v průběhu procesu EIA. Předmětné stavební povolení bylo vydáno podle § 15 zákona č. 254/2001 Sb., vodního zákona (dále jen „vodní zákon“), žalovaný proto dovedl, že aby bylo dáno účastenství žalobce v tomto řízení, musela by se jeho vyjádření uplatněná v procesu EIA obsahově týkat zájmů vyjádřených v ustanovení § 1 vodního zákona, za situace, kdy shledal opak, rozhodl tak, že zájmy hájené žalobce nejsou v předmětném řízení dotčeny. Žalovaný polemizoval s výkladem téhož ustanovení provedeným žalobcem, tj. že zájmy, které sdružení hájí, vyplývají ze stanovami vymezeného předmětu činnosti sdružení, kdy poukazoval na to, že takový výklad by mohl vést k tomu, že občanské sdružení, které by ve stanovách vymezilo předmět své činnosti dostatečně široce, by mohlo pouze pasivním poukazem na své stanovy nárokovat účast v řízeních navazujících na proces EIA, aniž by daný konkrétní zájem aktivně prosazovalo v procesu EIA. Opačný výklad by dle jeho názoru způsoboval obsolentnost ustanovení § 23 odst. 9 písm. c) zákona EIA. Vyjádření žalobce uplatněná v procesu EIA se týkala možností řešení nakládání s odpady, vlivu těchto činností na kvalitu ovzduší, které však nejsou řešeny v řízení vedeném podle vodního zákona, v nichž se posuzují veřejné zájmy vyjádřené v ustanovení § 1 vodního zákona. Žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 8/2005 - 118, publ. pod č. 825/2006 Sb. NSS a č.j. 7 As 2/2009 - 80, publ. pod č. 2061/2010 Sb. NSS, z nichž vyvodil svoji argumentaci. Závěrem vyslovil žalovaný nesouhlas s možností nastíněnou žalobcem, tj. že by se správní orgán v navazujícím řízení mohl odchýlit od stanoviska EIA tak zásadně, že by toto de facto ignoroval a poukázal na ust. § 4 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Na námitku žalobce, že v rámci připomínek k dokumentaci EIA zmínil vliv složení komunálního odpadu na emise do vody, žalobce reagoval tak, že toto označil za okrajovou zmínku věcně se týkající otázek nakládání s odpady, tj. bez vztahu k řízení vedenému vodoprávními úřady.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť účastníci nesdělili v soudem stanovené lhůtě svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě soudu výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s.ř.s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí,

k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

Mezi účastníky je nesporné, že žalobce je občanským sdružením a aktivně se účastnil procesu EIA v případě projektu „Zařízení pro energetické využití odpadů EVO – Komořany, Most“ a orgán EIA jeho vyjádření částečně zahrnul do stanoviska EIA ze dne 30.5.2011, č.j. 41429/ENV/11. V řízení o povolení stavby vodních děl „Zařízení pro energetické využití odpadů EVO – Most, Komořany – vodohospodářská část“ příslušný vodoprávní úřad s žalobcem jako s účastníkem řízení nejednal. Na základě žalobcem podaného odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Most ze dne 18.12.2012, č.j. MnM/139512/2012/OSÚ/IN, kterým bylo vydáno povolení k provedení stavby vodního díla „Zařízení pro energetické využití odpadů EVO – Most, Komořany – vodohospodářská část“, usnesením ze dne 15.7.2012 Krajský úřad Ústeckého kraje, rozhodl tak, že žalobci postavení účastníka řízení o povolení stavby vodních děl s názvem „Zařízení pro energetické využití odpadů EVO – Most, Komořany – vodohospodářská část“ nepřiznal. Postavení účastníka řízení žalobci nepřiznal ani žalovaný v rozhodnutí o odvolání s odůvodněním, že v předmětném řízení nebyla splněna podmínka účasti žalobce vyplývající z ustanovení § 23 odst. 9 písm. c) zákona EIA, tj. že veřejné zájmy, které žalobce hájí, resp., jejichž ochranu fakticky uplatnil vznesenými připomínkami v řízení EIA, nejsou v předmětném řízení dotčeny.

Za stěžejní pro danou věc soud považuje výklad § 23 odst. 9 písm. c) zákona EIA, tj. posouzení zda veřejné zájmy, které občanské sdružení hájí, ve smyslu shora uvedeného zákonného ustanovení, jsou výlučně a jen veřejné zájmy, jichž se týkala konkrétní vyjádření žalobce učiněná v průběhu řízení EIA či zda jde o zájmy, které žalobce hájí obecně, tj. které vyplývají z předmětu činnosti žalobce vymezeného v jeho stanovách.

Podle § 23 odst. 9 zákona EIA se místně příslušná jednotka občanského sdružení nebo obecně prospěšné společnosti, jejímž předmětem činnosti je ochrana veřejných zájmů chráněných podle zvláštních právních předpisů, (dále jen "občanské sdružení") nebo obec dotčená záměrem se stává účastníkem navazujících řízení podle zvláštních právních předpisů, pokud

a) podala ve lhůtách stanovených tímto zákonem písemné vyjádření k oznámení, dokumentaci nebo posudku,

b) příslušný úřad ve svém stanovisku podle § 10 odst. 1 uvedl, že toto vyjádření zcela nebo zčásti do svého stanoviska zahrnul, a

c) správní úřad rozhodující v navazujícím řízení nerozhodl, že veřejné zájmy, které občanské sdružení hájí, nejsou v navazujícím řízení dotčeny.

V projednávané věci se pak střetávají dva výklady shora uvedeného ustanovení, kdy žalobce zastává názor, že shora uvedenou podmínku § 23 odst. 3 písm. c) zákona EIA je třeba vykládat ve světle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7.12.2005, č.j. 3 As 8/2005 - 118, publ. pod č. 825/2006 Sb. NSS a rozsudku téhož soudu ze dne 7.2.2010, č.j. 7 As 2/2009 - 80, publ. pod č. 2061/2006 Sb. NSS tak, že občanskému sdružení svědčí účastenství podle § 23 odst. 9 zákona EIA ve vodoprávních řízeních vedených podle vodního zákona, pouze je-li toto řízení způsobilé zasáhnout zájmy uvedené v § 1 vodního zákona a pokud občanské sdružení v předcházejícím řízení EIA ve svém vyjádření uplatnilo tento zájem (ten, který je

chráněn vodním zákonem). S takovýmto výkladem závěrů vyjádřených v rozsudcích Nejvyššího správního soudu však tento soud nemůže souhlasit, již z důvodu zásadního vybočení z pravidel logického výkladu per analogiam, na který se žalovaný odkazuje.

Soud při posuzování sporu účastníků vycházel shodně jako žalovaný z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7.12.2005, č.j. 3 As 8/2005 – 118, publ. pod č. 825/2006 Sb. NSS, dostupného na www.nssoud.cz, v němž je výslovně uvedeno: „*Občanskému sdružení přiznává tedy tento zákon (pozn. soudu zákon o ochraně přírody a krajiny) postavení účastníka řízení, jedná-li se o sdružení, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, a jde-li současně o řízení, při němž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona; tyto dvě podmínky musí být kumulativně naplněny, aby se občanské sdružení mohlo stát účastníkem správního řízení. Zda se o takové správní řízení jedná, je na posouzení správního orgánu, u něhož bylo řízení zahájeno a který musí zjistit okruh účastníků řízení; posouzení přitom závisí vždy na konkrétní věci.*“ Dále soud uvedl, že „*Zájmy ochrany přírody a krajiny, k jejichž ochraně jsou občanská sdružení s tímto předmětem činnosti povolána, se přitom podle § 2 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny rozumí péče o volně žijící živočichy, planě rostoucí rostliny a jejich společenstva, o nerosty, horniny, paleontologické nálezy a geologické celky, péče o ekologické systémy a krajinné celky, jakož i vzhled a přístupnost krajiny. Podle § 2 odst. 2 písm. g) zákona o ochraně přírody a krajiny se tato ochrana zajišťuje spoluúčastí v procesu územního plánování a stavebního řádu s cílem prosazovat vytváření ekologicky vyrovnané a esteticky hodnotné krajiny. Nebylo však prokázáno, že výše uvedené zájmy mohly být stavbou dotčeny. Účast občanských sdružení podle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny nelze vykládat natolik široce, že by se vztahovala na jakoukoliv složku životního prostředí, nýbrž toliko na složky životního prostředí chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny.*“ Z uvedeného je zřejmé, že Nejvyšší správní soud z projednávané věci vyvodil obecný závěr, že zvláštní zákon (tj. nikoli zákon, dle kterého se vede řízení) přiznává občanskému sdružení postavení účastníka správního řízení pouze v takovém správním řízení, jež je způsobilé zasáhnout zájmy chráněné výslovně tímto zvláštním zákonem, jakkoliv je předmět činnosti občanského sdružení vyplývající ze stanov a tím i okruh jím chráněných zájmů širší. Obdobně lze pak vztáhnout uvedené rozhodnutí i na účast občanského sdružení ve správním řízení podle vodního zákona, pokud občanské sdružení odvozuje svou účast v řízení z ust. § 115 odst. 7 věty první vodního zákona (ve znění účinném do 31.3.2015), dle kterého má občanské sdružení postavení účastníka řízení vedeného podle tohoto zákona, s výjimkou stavebních řízení vedených podle § 15, jestliže písemně požádá o postavení účastníka řízení do 8 dnů ode dne sdělení informace podle odstavce 6. Takové sdružení pak může v řízení uplatňovat pouze námitky týkající se ochrany zájmů – složek životního prostředí chráněných vodním zákonem, tj. zákonem, který občanskému sdružení postavení účastníka správního řízení přiznává.

Se shora uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu se zdejší soud zcela ztotožnil a z těchto vycházel při posouzení postavení občanského sdružení vyplývajícího z ust. § 23 odst. 9 zákona EIA, ačkoliv se, jak bylo uvedeno výše, nejedná o zcela identickou situaci. V předmětném případě je legitimace občanského sdružení založena zákonem EIA, a to tak, že občanské sdružení se za splnění podmínek stanovených v § 23 odst. 9 písm. a) a písm. b) zákona EIA účastní navazujících řízení (bez negativního či pozitivního vymezení druhu řízení), tj. všech řízení, v nichž se povoluje provedení (umístění) záměru posuzovaného v řízení EIA pokud správní úřad rozhodující v navazujícím řízení nerozhodl, že veřejné zájmy, které občanské sdružení hájí, nejsou v navazujícím řízení dotčeny. Z uvedeného je

zřejmé, že tento zvláštní zákon přiznává „kvalifikovanému“ [ve smyslu splnění podmínek § 23 odst. 9 písm. a) a písm. b) zákona EIA] občanskému sdružení, privilegované postavení účastníka všech správních řízení týkajících se záměru posuzovaného v řízení EIA, jež jsou způsobilá zasáhnout zájmy, jejichž ochrana je předmět činnosti občanského sdružení dle jeho stanov, současně chráněné zákonem EIA (viz § 2 zákona EIA). Tento zájem zároveň určuje obsah námitek a také rozsah, v jakém se správní orgán námitkami občanského sdružení musí věcně zabývat. K tomuto se výslovně vyjádřil Nejvyšší správní soud v žalovaném zmiňovaném rozsudku ze dne 7.2.2010, č.j. 7 As 2/2009 - 80, publ. pod č. 2061/2006 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz tak, že *„Je-li sdružení, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny oprávněno být účastníkem správního řízení, nelze dovodit, že má možnost hájit v tomto řízení i zájmy jiné, s ochranou přírody a krajiny nesouvisející. Takové občanské sdružení by se totiž z pozice ochránce přírody a krajiny dostávalo do pozice univerzálního dohlázeatele nad zákonností postupu a rozhodnutí správních orgánů v podstatě v neomezeném rozsahu, což podle Nejvyššího správního soudu není smyslem a účelem účastenství ekologických občanských sdružení ve správních řízeních. Hodnotí-li tedy správní orgány námitky ekologického občanského sdružení, musí se nejprve zabývat tím, zda se tyto týkají zájmů, které toto sdružení hájí a které lze podřadit pod zájmy upravené zákonem o ochraně přírody a krajiny (srovnej zejména ust. § 1 až § 3 citovaného zákona), případně pod jiný zákon, který rovněž občanským sdružením přiznává privilegované postavení (viz např. ust. § 23 odst. 9 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů). V této souvislosti je nutno zdůraznit, že zákon o ochraně přírody a krajiny vymezuje dotčené zájmy velmi široce a to, zda argumentace ekologického občanského sdružení souvisí se zájmy vymezenými citovaným zákonem, je třeba vykládat extenzivně.“*

S ohledem na uvedené nelze souhlasit se závěrem učiněným žalovaným, když tento by znamenal, že určující pro účast občanského sdružení v navazujícím řízení je výlučně a jen to, zda se vyjádření občanského sdružení v procesu EIA vztahuje ke konkrétnímu zájmu chráněnému zvláštním zákonem, dle kterého se vede navazující řízení (v daném případě vodní zákon), ačkoliv z tohoto zákona občanské sdružení svou účast ve správním řízení neodvozuje. Takový závěr, který z dikce zákona EIA ani nepřímě nevyplývá, je v rozporu nejen s judikaturou Nejvyššího správního soudu, na kterou žalovaný odkazuje, ale i s účelem uvedeného zákona, kterým je posílení vlivu „kvalifikované“ veřejnosti v řízeních, jejichž výsledek má vliv na veřejné zdraví a na životní prostředí, zahrnující vlivy na živočichy a rostliny, ekosystémy, půdu, horninové prostředí, vodu, ovzduší, klima a krajinu, přírodní zdroje, hmotný majetek a kulturní památky (viz § 2 zákona EIA). Námitky ekologického občanského sdružení je přitom vždy nutno posuzovat právě s přihlédnutím k zájmům, které toto sdružení hájí obecně, tj. ve smyslu, že jejich ochrana je předmětem činnosti sdružení. Je-li sdružení, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, oprávněno dle zákona EIA být účastníkem správního řízení, má možnost hájit v tomto řízení zájmy související s ochranou přírody a krajiny, chráněné současně zákonem EIA, nikoliv zájmy jiné. Zde soud upozorňuje na skutečnost, že zákon EIA vymezuje dotčené zájmy poměrně široce a to, zda argumentace ekologického občanského sdružení souvisí se zájmy vymezenými citovaným zákonem, je třeba vykládat extenzivně.

S ohledem na shora uvedené, dospěl soud k závěru, že v rámci řízení o povolení stavby vodních děl „Zařízení pro energetické využití odpadů EVO – Most, Komořany – vodohospodářská část“, v němž bylo vydáno rozhodnutí o „účastenství“ žalobce v řízení podle

§ 23 odst. 9 zákona EIA, byl správní orgán za účelem posouzení, zda veřejné zájmy, které žalobce (občanské sdružení) hájí, nejsou v navazujícím řízení dotčeny, povinen zjistit předmět činnosti žalobce vyplývající ze stanov platných a účinných ke dni rozhodování, nikoliv zjišťovat a posuzovat obsah vyjádření žalobce v procesu EIA, jak vyvodil v důsledku nesprávné interpretace zákona žalobce. Je totiž povinností správního orgánu, jehož rozhodnutím dochází k vyloučení účasti občanského sdružení ve správním řízení navazujícím na proces EIA, vždy konkrétně zjistit a v odůvodnění svého rozhodnutí popsat, proč se správní řízení netýká zájmů, které občanské sdružení hájí v dle předmětu své činnosti vymezeném stanovami.

Soud v této souvislosti k obsahu výrokové části rozhodnutí žalovaného uvádí, že z ustanovení § 23 odst. 9 zákona EIA jednoznačně vyplývá, že dokud správní orgán pravomocně nerozhodne, že veřejné zájmy, které občanské sdružení hájí, nejsou v navazujícím řízení dotčeny, je občanské sdružení účastníkem navazujícího řízení. Nelze se proto ztotožnit s názorem žalovaného, že „rozhodnutí o nedotčení veřejných zájmů“ představuje přímý podklad „připuštění“ subjektu do správního řízení, když v uvedeném případě je pravdou naprostý opak, tj. že teprve takové rozhodnutí vylučuje občanské sdružení z okruhu účastníků správního řízení. Ačkoliv z ust. § 76 odst. 1 správního řádu, ve spojení s § 23 odst. 9 písm. c) zákona EIA nevyplývá, že „rozhodnutí o nedotčení zájmů“ má podobu usnesení (jakkoli je zřejmé, že se jedná o rozhodnutí procesní), nelze akceptovat názor žalovaného, že podmínka vyloučení občanského sdružení z navazujícího řízení stanovená § 23 odst. 9 písm. c) zákona EIA bude naplněna pouhým uvedením důvodů nedotčení veřejných zájmů hájených občanským sdružením v odůvodnění rozhodnutí podle § 28 správního řádu. Žalovaný přitom zcela přehlíží, že odůvodnění usnesení na rozdíl od výroku nepředstavuje autoritativní a závazné řešení otázky dotčení veřejných zájmů v navazujícím řízení, kterým zvláštní zákon výslovně podmiňuje vyloučení účasti občanského sdružení. Dle názoru soudu tak správně postupoval správní orgán I. stupně, když do výrokové části rozhodnutí podle § 28 správního řádu převzal i výrok ve smyslu § 23 odst. 9 písm. c) zákona EIA, když toto není řešením téže právní otázky a zcela zřejmě není v rozporu ani zásadou hospodárnosti řízení vyjádřenou v § 6 správního řádu, jak uváděl žalovaný.

Na základě všech shora uvedených skutečností soud shledal žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle ust. § 78 odst. 1, odst. 3 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil. Zároveň soud podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán shora uvedeným právním názorem soudu.

Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 9.800,- Kč, která se skládá z částky 6.200,- Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce Mgr. Pavla Černohouse po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)]; z částky 600,- Kč za dva s tím související režijní paušály po 300,- Kč podle § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1.9.2006 a částky 3.000,- Kč zaplaceného soudního poplatku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 4. ledna 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová